

عنوان مقاله:

اثر جهت دهی بینایی فضایی بر دوره بی پاسخی روانشناختی در سطوح مختلف دشواری تکالیف ادراکی-حرکتی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات روانشناسی ورزشی، دوره 5، شماره 17 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

مریم کاویانی - دانشجوی دکترای تخصصی رفتار حرکتی، دانشگاه شهید بهشتی

علیرضا فارسی - دانشیار دانشگاه شهید بهشتی

بهروز عبدلی - دانشیار دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

هدف پژوهش حاضر پاسخ به این سوال بود، آیا تغییر در مکانیسم های توجه بینایی فضایی از طریق دستکاری سازگاری نشانه-هدف می تواند مکانیسم های توجهی محدود کننده پردازش های مرکزی در تکلیف چندگانه راتحت تاثیر قرار دهد در این پژوهش از یک الگوی دوره بی پاسخی روانشناختی تعدیل شده استفاده شد که در آن تکلیفدوم ساده یا انتخابی بود و قبل از هدف اول یک نشانه سازگار یا ناسازگار با هدف ارایه می شد. نتایج نشان داد در هر دوتکلیف بافاصله های زمانی مختلف، زمان پاسخ هدف ارایه شده در موقعیت توجه شده، سریعتر از زمان پاسخ هدف ارایه شده درموقعیت توجه نشده بود. در فاصله زمانی ارایه بین دو محرک برابر، کمترین زمان واکنش ها مربوط به گروه ساده و بیشترینزمان واکنش ها متعلق به گروه انتخابی است. علاوه بر این با افزایش فاصله بین دو محرک در هر دو گروه و در هر دو شرایطنشانه گذاری، زمان پاسخ به محرک کاهش یافته است. در مقایسه بین حالت های آزمایش با نشانه سازگار با نشانه ناسازگاره طورکلی زمان پاسخ به نشانه سازگار سریعتر از این زمان برای نشانه ناسازگار بود. بنابراین یافته های این پژوهش نشان می دهد که توجه بینایی فضایی در ارتباط با محدودیت های توجهی مرکزی است، اما احتمال کنترل توجه بینایی-فضایی بدوننیاز به منابع مرکزی پردازش نیز وجود دارد.

کلمات کلیدی:

توجه مرکزی، توجه بینایی، توجه فضایی، تکلیف دوگانه، تخصیص رفلکسی توجه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/793597>

